

NOTAT

Finanstilsynet

4. juli 2012

J.nr. 525-0001

Finanstilsynets fortolkning af § 7, stk. 1, og stk. 3, 3. pkt., og § 334 i lov om finansiel virksomhed i forbindelse med modtagelse af andre tilbagebetalingspligtige midler

Finanstilsynets vejledende udtalelse af 4. juli 2012 vedrørende modtagelse af andre tilbagebetalingspligtige midler. Sagen har været forelagt Det finansielle Virksomhedsråd. Den vejledende udtalelse er en revidering og opdatering af Finanstilsynets tidligere vejledende udtalelse af 30. oktober 2007.

1. Indledning

I forlængelse af Finanstilsynets afgørelse af 24. februar 2006 om, hvornår udstedelse af erhvervsobligationer er en væsentlig del af virksomhedens drift, opstod der en række spørgsmål til Finanstilsynets fortolkning af § 7, stk. 1, og stk. 3, 3. pkt., samt § 334 i lov om finansiel virksomhed. Finanstilsynet valgte på den baggrund at offentliggøre en vejledende udtalelse af 30. oktober 2007 med en samlet beskrivelse af Finanstilsynets fortolkning og praksis i henhold til § 7, stk. 1, og stk. 3, 3. pkt., og § 334 i lov om finansiel virksomhed ([bilag 1](#)). Den vejledende udtalelse fokuserede på, hvornår Finanstilsynet vurderede, at en virksomheds udstedelse af erhvervsobligationer ville medføre krav om tilladelse til at drive pengeinstitutvirksomhed.

Virksomheder er i de seneste par år i stigende omfang begyndt at finansiere sig ved hjælp af udstedelse af erhvervsobligationer, og Finanstilsynet har oplevet – og forventer fortsat – en øget interesse for virksomheders udstedelse af erhvervsobligationer. Finanstilsynet er blevet bekendt med, at flere lande i EU har en noget mere lempelig praksis vedrørende vurderingen af, hvornår en virksomheds udstedelse af erhvervsobligationer medfører krav om tilladelse til at drive pengeinstitutvirksomhed. Som følge af dette finder Finanstilsynet det hensigtsmæssigt at revidere og opdatere sin vejledende udtalelse af 30. oktober 2007 vedrørende Finanstilsynets fortolkning af § 7, stk. 1, og stk. 3, 3. pkt., samt § 334 i lov om finansiel virksomhed, bl.a. med henblik på at sikre, at Danmarks praksis ikke er mere restriktiv, end den der

gælder i de øvrige lande i EU. Det er særligt følgende, der er blevet ændret: (i) beskrivelsen af vurderingen af udstedelser der er omfattet af prospektreguleringen, (ii) beskrivelsen af vurderingen af, hvad der anses for indlån eller andre midler, der skal betales tilbage, (iii) beskrivelsen af vurderingen af, hvornår der er tale om en henvendelse til offentligheden samt (iv) beskrivelsen af, hvornår en udstedelse anses at udgøre en væsentlig del af driften.

2. Det retlige grundlag

Det følger af § 7, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at virksomheder, der udøver virksomhed, som består i fra offentligheden at modtage indlån eller andre midler, der skal tilbagebetales samt i at yde lån for egen regning, dog ikke på grundlag af udstedelse af realkreditobligationer, skal have tilladelse som pengeinstitut.

Det fremgår endvidere af § 7, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, at pengeinstitutter, staten, Danmarks Nationalbank, udenlandske kreditinstitutter, der opfylder betingelserne i § 1, stk. 3, og §§ 30 eller 31, udstedere af elektroniske penge samt sparevirksomheder har eneret til fra offentligheden at modtage indlån og andre midler, der skal tilbagebetales. Virksomheder, der ikke modtager indlån fra offentligheden, kan modtage andre midler, der skal tilbagebetales, såfremt denne virksomhed eller udlånsvirksomhed ikke er en væsentlig del af virksomhedens drift, jf. § 7, stk. 3, 3. pkt., i lov om finansiel virksomhed.

Det følger af § 334, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at virksomheder, der udøver virksomhed, som består i erhvervsmæssigt eller som et væsentligt led i deres drift at modtage indlån eller andre midler, der skal tilbagebetales fra offentligheden, og som anbringer de således modtagne midler på anden måde end ved indsættelse i et pengeinstitut, skal have tilladelse som sparevirksomhed, hvis virksomheden ikke er

- 1) omfattet af § 7, stk. 1 (pengeinstitutter),
- 2) omfattet af § 8, stk. 1 (realkreditinstitutter),
- 3) omfattet af § 11, stk. 1 (forsikringsvirksomhed), eller
- 4) oprettet i henhold til særlig lov, eller hvis oprettelse er godkendt i henhold til særlig lov.

§ 7 i lov om finansiel virksomhed gennemfører (sammen med § 8 i lov om finansiel virksomhed) artikel 4, nr. 1, litra a, og artikel 6, i direktiv 2006/48/EF af 14. juni 2006 om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut (kreditinstitutdirektivet). Definitionen af den virksomhed, der udløser kravet om en pengeinstituttiladelse, jf. § 7, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, svarer til definitionen af et kreditinstitut i kreditinstitutdirektivet.

Af artikel 4, nr. 1, litra a, i kreditinstitutdirektivet fremgår det således, at et kreditinstitut i direktivets forstand forstås som:

”et foretagende, hvis virksomhed består i fra offentligheden at modtage indlån eller andre midler, der skal tilbagebetales, samt i at yde lån for egen regning, eller [...]”.

Af artikel 5, stk. 1, i kreditinstitutdirektivet fremgår det endvidere, at medlemsstaterne skal forbyde personer eller foretagender, som ikke er kreditinstitutter, erhvervsmæssigt at tage imod indlån eller andre tilbagebetalingspligtige midler fra offentligheden.

Følgende fremgår dog af artikel 5, stk. 2, i kreditinstitutdirektivet:

”Stk. 1 gælder ikke, når en medlemsstat eller en regional eller lokal myndighed i en medlemsstat eller offentlige internationale organisationer, som én eller flere medlemsstater er medlem af, modtager indlån eller andre tilbagebetalingspligtige midler; det gælder heller ikke i tilfælde, der udtrykkelig er omfattet af national lovgivning eller fællesskabslovgivning, forudsat at disse aktiviteter er undergivet regler og tilsyn med henblik på beskyttelse af indlånere eller investorer og finder anvendelse på disse tilfælde.”.

3. Finanstilsynets vurdering og fortolkning

Med forbehold for undtagelsen angivet i afsnit 3.1 nedenfor er det Finanstilsynets opfattelse, at vurderingen af, om en virksomhed falder ind under § 7, stk. 1, jf. stk. 3, 3. pkt., i lov om finansiel virksomhed er 4-leddet.

Finanstilsynet vurderer således følgende:

- 1) Om virksomheden modtager indlån eller andre midler, der skal tilbagebetales, jf. § 7, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed (se afsnit 3.2 nedenfor).
- 2) Om indlånene eller de andre midler, der skal tilbagebetales, modtages fra offentligheden, jf. § 7, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed (se afsnit 3.3 nedenfor).
- 3) Om virksomheden yder lån for egen regning, jf. § 7, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed (se afsnit 3.4 nedenfor).
- 4) Hvis der er tale om andre midler, der skal tilbagebetales, fra offentligheden, om de andre midler eller udlånsvirksomheden da udgør en væsentlig del af virksomhedens drift, jf. § 7, stk. 3, 3. pkt., i lov om finansiel virksomhed (se afsnit 3.5 nedenfor).

Det er alene i tilfælde af, at samtlige led er opfyldt, at virksomheden er omfattet af § 7, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, og dermed skal have tilladelse til at drive pengeinstitutvirksomhed, jf. bl.a. Finanstilsynets afgørelse

af 23. februar 2007. Afgørelsen blev efter en samlet vurdering stadfæstet af Erhvervsankenævnet ved kendelse af 17. september 2008, j.nr. 2007-0011800 (**bilag 2**) (de 4-led fremgår af referatet af Finanstilsynet afgørelse, men fremgår ikke af Erhvervsankenævnets præmisser).

Finanstilsynet foretager en konkret vurdering i hvert enkelt tilfælde af hvert af de 4-led ovenfor.

Regler vedrørende sparevirksomhed i § 334 i lov om finansiel virksomhed, kan komme i betragtning i de tilfælde, hvor virksomheden ikke yder lån for egen regning, jf. nr. 3 ovenfor, men opfylder de øvrige led i vurderingen (se nærmere om § 334 i afsnit 4 nedenfor).

3.1. Udstedelser omfattet af prospektreguleringen

Som det ses af den 5. indledende bemærkning i præamblen er formålet med samordningen at beskytte sparere og skabe ensartede konkurrencevilkår for kreditinstitutter. Som anført i afsnit 2 ovenfor (Det retlige grundlag) følger det endvidere af artikel 5 i kreditinstitutdirektivet, at medlemsstater ikke skal forbyde virksomheder, som ikke er kreditinstitutter, erhvervsmæssigt at tage imod indlån eller andre tilbagebetalingspligtige midler fra offentligheden, når tilfældet, udtrykkelig er omfattet af national lovgivning eller fællesskabslovgivning, forudsat at disse aktiviteter er undergivet regler og tilsyn, med henblik på beskyttelse af indlånere eller investorer, som finder anvendelse på disse tilfælde.

Med henvisning til dette er det Finanstilsynets opfattelse, at udstedelse af erhvervsobligationer, der er omfattet af pligten til at offentliggøre og udstede prospekt i henhold til reguleringen herom i lov om værdipapirhandel, jf. §§ 23 og 44 i lovbekendtgørelse nr. 883 af 9. august 2011 om værdipapirhandel m.v., som udgangspunkt ikke anses for omfattet af reguleringen i §§ 7 og 334 i lov om finansiel virksomhed, som indlån eller andre midler, der skal tilbagebetales. Udstedelsen af erhvervsobligationer er i sådanne tilfælde undergivet reglerne i lov om værdipapirhandel (herunder vedrørende oplysning af investorerne), samt Finanstilsynets tilsyn hermed, sml. artikel 5, stk. 2, i kreditinstitutdirektivet. Herudover vil udstedelser, der er omfattet af pligten til at udarbejde og offentliggøre prospekt, være reguleret af MiFID-direktivets regler om investorbeskyttelse, herunder kravet om, at en værdipapirhandler i forbindelse med handel med obligationerne for detailkunder, som minimum skal sikre sig, at kunden har kendskab og erfaring med produktet.

3.2. Ad 1. led i vurderingen (om virksomheden modtager indlån eller andre midler, der skal tilbagebetales, jf. § 7, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Forarbejderne ("bemærkningerne") til §§ 7 og 334 i lov om finansiel virksomhed findes (bl.a.) i lovforslag nr. 176 af 12. marts 2003, som blev vedtaget af Folketinget som lov nr. 453 af 10. juni 2003 om lov om finansiel virksomhed.

Bemærkningerne til § 7 i lov om finansiel virksomhed definerer indlån og andre midler, der skal tilbagebetales, således:

"[...] indskud, hvor indskyderen har krav på at få indskuddet tilbagebetalt i sin helhed. Dette gælder uanset modtagerens økonomiske stilling."

Det følger af bemærkningerne til § 7 i lov om finansiel virksomhed, at der ikke findes en klar juridisk definition af, hvornår der er tale om indlån, og hvornår der er tale om andre midler, der skal tilbagebetales.

Følgende fremgår dog også af bemærkningerne:

"Typeeksemplet på andre midler, der skal tilbagebetales, er masse-gældsbreve, jf. gældslovens § 4, stk. 2. Optagelse af obligationslån, realkreditobligationer, erhvervsobligationer m.v. er således andre midler, der skal tilbagebetales."

I overensstemmelse med dette anser Finanstilsynet bl.a. erhvervsobligationer o.l., som andre midler der skal tilbagebetales.

Som anført i afsnit 2 ovenfor (Det retlige grundlag) gennemfører § 7 i lov om finansiel virksomhed, artikel 4 og 6 i kreditinstitutdirektivet.

Af præambelen til kreditinstitutdirektivet fremgår følgende af 5. og 6. bemærkning:

"(5) Samordningen med hensyn til kreditinstitutter bør både for at beskytte sparere og for at skabe ensartede konkurrencevilkår for kreditinstitutterne gælde for disse som helhed. Der bør dog tages hensyn til de objektive forskelle i deres juridiske status og egentlige virksomhedsområde, som er fastsat i de nationale lovgivninger."

"(6) Samordningen bør derfor være så bred som mulig og omfatte samtlige institutter, hvis virksomhed består i fra offentligheden at modtage midler, der skal tilbagebetales, enten i form af indlån eller på anden måde, f.eks. kontinuerlig udstedelse af obligationer og andre lignende værdipapirer, samt i at yde lån for egen regning."

Med henvisning til den 6. indledende bemærkning er det blevet fremført, at artikel 4, nr. 1, litra a, i kreditinstitutdirektivet – og dermed også § 7, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed – skulle fortolkes således, at der skulle være tale om en kontinuerlig udstedelse af obligationer, før udstedelsen kunne anses som andre tilbagebetalingspligtige midler.

Da der alene er tale om et eksempel i præamblen, finder Finanstilsynet ikke, at der kan sluttes modsætningsvist, jf. også Erhvervsankenævnets kendelse af 17. september 2008, j.nr. 2007-0011800. Hertil kommer, at denne begrænsning ikke er indeholdt i direktivets artikel 4, nr. 1, litra a, i ordlyden af bestemmelserne i lov om finansiel virksomhed, eller i bemærkninger til lov om finansiel virksomhed. Finanstilsynet lægger endvidere vægt på, at det i præamblen anføres, at samordningen bør derfor være så bred som mulig og derfor må omfatte samtlige, der henvender sig til offentligheden, som modtager af tilbagebetalingspligtige midler.

Som anført ovenfor i dette afsnit 3.2 definerer bemærkningerne (til § 7 i lov om finansiel virksomhed) indlån eller andre midler, der skal tilbagebetales, som indskud, hvor indskyderen har krav på at få indskuddet tilbagebetalt i sin helhed uanset modtagerens økonomiske stilling. Som følge af dette er det Finanstilsynets opfattelse, at indskud af egenkapital o.l., ikke skal betragtes som indlån eller andre midler, der skal tilbagebetales.

3.3. Ad 2. led i vurderingen (om indlånene eller de andre midler, der skal tilbagebetales, modtages fra offentligheden, jf. § 7, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

En virksomhed må, uden at der stilles krav om pengeinstituttiladelse, modtage indlån eller andre tilbagebetalingspligtige midler, som er en væsentlig del af virksomhedens drift, så længe modtagelsen ikke sker fra offentligheden.

I vurderingen af om et indskud modtages fra offentligheden vurderer Finanstilsynets for det første, om der sker henvendelse til en forud afgrænset kreds af fysiske eller juridiske personer, eller om der sker henvendelse til en større og bredere kreds. Såfremt Finanstilsynet vurderer, at der sker henvendelse til en ikke forud afgrænset kreds af fysiske eller juridiske personer, vil Finanstilsynet som altovervejende udgangspunkt betragte en efterfølgende modtagelse af indlån eller andre midler, som modtagelse af indlån eller andre midler, der skal tilbagebetales fra offentligheden.

Finanstilsynet foretager en konkret vurdering af, hvorvidt der sker henvendelse til en forud afgrænset kreds.

En virksomhed, der kun modtager indlån eller andre tilbagebetalingspligtige midler fra virksomhedens ansatte, vil normalt ikke blive anset for at henvende

de sig til offentligheden. Dette gælder, uanset at den pågældende virksomhed har mange ansatte.

Annoncering på internettet eller i aviser, adresseløse forsendelser og skiltning fra eller ved forretningslokaler vil derimod som udgangspunkt blive betragtet som henvendelser til offentligheden.

Det bemærkes, at hvis en virksomhed er omfattet af § 7, stk. 3, 3. pkt., i lov om finansiel virksomhed (se afsnit 3.5 nedenfor), herunder at indskuddet kvalificeres som *indskud af andre midler, der skal tilbagebetales*, kan danske og udenlandske virksomheder, inklusive virksomheder, der ikke er pengeinstitutter, annoncere efter indskydere uden at krænke pengeinstitutters eneret til at annoncere efter *indlån*, jf. § 7, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed.

Hvis udsteders hensigt (umiddelbart eller efterfølgende) er notering af erhvervsobligationerne på et reguleret eller ikke-reguleret marked (selvstændigt eller i forståelse med den umiddelbare erhverver), anser Finanstilsynet dette som et stærkt indicium på, at der sker henvendelse til offentligheden. Dette gælder bl.a. notering på Nasdaq OMX Copenhagen A/S eller en OTF eller en multilateral handelsfacilitet som Luxembourg Euro MTF eller London Professional Securities Market. Der foretages dog en konkret vurdering. At notering på et reguleret eller ikke-reguleret marked ikke nødvendigvis anses at medføre, at midlerne er modtaget fra offentligheden ses bl.a. af Erhvervsankenævnets kendelse af 17. september 2008, j.nr. 2007-0012183 (**bilag 3**) (omstødelse af Finanstilsynets afgørelse af 13. marts 2007), hvoraf følgende fremgår:

”K B.V.’s udstedelse af obligationer for i alt EUR 32 mio. gennem tegningsaftaler med de to finansielle institutioner, E S.A. og D, kan efter ankenævnets opfattelse ikke ud fra de foreliggende oplysninger anses som virksomhed, der består i fra offentligheden at modtage andre midler, der skal tilbagebetales. At obligationerne noteres på [Fondsbørsen] ændrer ikke herved.

Virksomheden er derfor ikke omfattet af kravet om tilladelse til at drive pengeinstitut, jf. § 7, stk. 1, 1. pkt.”

Såfremt de personer (fysiske eller juridiske), der i første omgang erhverver obligationerne, efter erhvervelsen selvstændigt foranlediger, at erhvervsobligationerne bliver noteret på et reguleret eller ikke-reguleret marked, vil dette ikke medføre, at udsteder af obligationerne vil blive anset for omfattet af kravet om tilladelse til at drive pengeinstitut- eller sparevirksomhed.

Som nævnt i afsnit 3.1 vurderer Finanstilsynet, at udstedelse af erhvervsobligationer, der er omfattet af pligten til at offentliggøre og udstede prospekt,

som udgangspunkt ikke anses for omfattet af reguleringen i §§ 7 og 334 i lov om finansiel virksomhed, som indlån og andre midler, der skal tilbagebetales. Hvis udbud af erhvervsobligationer o.l. er undtaget fra prospektpligten på grund af, at udbuddet er omfattet af undtagelserne i § 13, stk. 1, nr. 1-4, i bekendtgørelse nr. 643 af 19. juni 2012 eller § 2, nr. 1-4, i bekendtgørelse nr. 644 af 19. juni 2012 (som følge af, at udbuddet kun sker til kvalificerede investorer, at pålydende pr. obligation beløber sig til mindst 100.000 euro, etc.), vil investorerne som udgangspunkt blive anset for at være professionelle investorer og således bekendte med vilkårene for deres indskud, jf. begrundelsen i direktiverne for at undtage sådanne udbud fra prospektpligten. Hvis det er tilfældet, mener Finanstilsynet ikke, at der er tale om modtagelse af midler fra offentligheden. Dette gælder dog ikke, hvis udsteder må anses for at være bekendt med, at erhvervelsen sker med henblik på videre salg til ikke-professionelle. Finanstilsynet vil normalt ikke kræve, at der indsættes passende salgs- og udbudsbegrænsninger i udbudsmaterialet, hvorefter fx erhververe gøres opmærksom på, at udbud ikke må ske til andre end kvalificerede investorer.

3.4. Ad 3.led i vurderingen (om virksomheden yder lån for egen regning, jf. § 7, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Følgende fremgår af bemærkningerne til lov om finansiel virksomhed § 7, stk. 1:

"Udlån skal forstås bredt og omfatter enhver form for kreditgivning, herunder finansiel leasing og factoring. En virksomhed, der f.eks. modtager indlån og driver finansiel leasing, skal derfor have tilladelse som pengeinstitut efter forslagetets stk. 1."

At lånet skal ydes *for egen regning* indebærer, at virksomheden skal stå som kreditor på lånet. Alene formidling af et lån vil således ikke medføre, at virksomheden yder lån for egen regning.

Indskud af egenkapital i et andet selskab (fx et datterselskab) anses ikke for udlån for egen regning. Derimod anses koncerninterne lån, herunder udlån til datterselskaber, som udlån for egen regning, jf. også Erhvervsankenævnets kendelse af 17. september 2007, j.nr. 2007-0011800.

3.5. Ad 4.led i vurderingen (hvis der er tale om andre midler, der skal tilbagebetales, fra offentligheden, om de andre midler eller udlånsvirksomheden da udgør en væsentlig del af virksomhedens drift, jf. § 7, stk. 3, 3. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

For at en virksomhed kan være omfattet af undtagelsesbestemmelsen i § 7, stk. 3, 3. pkt., i lov om finansiel virksomhed, må virksomheden ikke modtage *indlån fra offentligheden* – dvs. der skal være tale om *andre midler, der skal tilbagebetales*.

Som nævnt i afsnit 3.2 ovenfor, anses erhvervsobligationer o.l. for at være *andre midler, der skal tilbagebetales*.

Hvis obligationsudstedelsen eller udlånsvirksomheden udgør en væsentlig del af virksomhedens drift, er virksomheden ikke omfattet af undtagelsen i § 7, stk. 3, 3. pkt., i lov om finansiel virksomhed.

I bemærkningerne til § 7, stk. 3, 3. pkt., i lov om finansiel virksomhed er der ikke indsat en præcisering af, hvad der anses som værende en "væsentlig del af virksomhedens drift".

Når Finanstilsynet vurderer, hvorvidt virksomhedens modtagelse af andre midler, der skal tilbagebetales, må anses for at være en væsentlig del af driften, foretager Finanstilsynet en konkret vurdering i forhold til den enkelte virksomhed. Herunder inddrages det i vurderingen, at bemærkninger til § 7, stk. 3, 3. pkt., angiver, at formålet med § 7, stk. 3, 3. pkt., er at bevare retten for private virksomheder til at udstede erhvervsobligationer o.l.

Finanstilsynet lægger bl.a. vægt på, om obligationsudstedelsen udgør en væsentlig del af virksomhedens passiver. I afgørelse af 9. marts 2007 – hvor erhvervsobligationerne udgjorde 30 pct. af passiverne – fandt Finanstilsynet, at de 30 pct. i dette tilfælde udgjorde en væsentlig del. Det beror dog på en konkret vurdering, hvor virksomhedens resultatopgørelse og cash-flow indgår. Aktivernes sammensætning inddrages tillige, herunder for at vurdere virksomhedens eventuelle udlånsvirksomhed.

Finanstilsynet lægger vægt på, om virksomheden i forbindelse med obligationsudstedelsen er ved at overgå fra en almindelig erhvervsvirksomhed til at lægge hovedvægten på finansielle aktiviteter. Det er således væsentligt, om virksomheden – ud over obligationsudstedelsen – har en egentlig ikke-finansiel aktivitet (drift). I den forbindelse vurderer Finanstilsynet derfor, om de modtagne midler bliver investeret i virksomhedens hovedaktivitet, således at selskabet ikke ved denne udstedelse overgår fra en almindelig erhvervsvirksomhed til at lægge hovedvægten på finansielle aktiviteter.

Bestemmelserne i §§ 7 og 334 i lov om finansiel virksomhed gælder for den enkelte virksomhed. Væsentlighedsvurderingen foretages derfor for den enkelte virksomhed og ikke på koncernniveau, jf. således også Erhvervsankennævnet kendelse af 17. september 2008, j.nr. 2007-0011800. Således gives tilladelse til at drive pengeinstitutvirksomhed henholdsvis sparevirksomhed til det enkelte aktieselskab. I kapitel 12 i lov om finansiel virksomhed reguleres forhold vedrørende koncerner.

4. Vedrørende § 334 i lov om finansiel virksomhed

Regler vedrørende sparevirksomhed i § 334 i lov om finansiel virksomhed, kan bl.a. komme i betragtning i de tilfælde, hvor en virksomhed ikke er omfattet af § 7, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, men hvor virksomheden erhvervsmæssigt eller som et væsentligt led i sin drift modtager indlån eller andre midler, der skal tilbagebetales fra offentligheden. Dette vil være tilfældet, hvis virksomheden erhvervsmæssigt eller som et væsentligt led i sin drift fra offentligheden modtager indlån eller andre midler, der skal tilbagebetales, men ikke yder lån for egen regning.

Følgende fremgår af bemærkningerne til § 334 i lov om finansiel virksomhed:

"Virksomheder omfattet af forslaget § 7, stk. 3, 3. pkt., adskiller sig fra sparevirksomheder ved, at disse virksomheder ikke kan modtage indlån. Endvidere er det et krav, at den virksomhed, der består i at modtage andre midler, der skal tilbagebetales, ikke er en væsentlig del af virksomhedens drift."

I Finanstilsynets vurdering af, hvorvidt virksomhederne *som et væsentligt led i deres drift* modtager indlån eller andre midler, der skal tilbagebetales fra offentligheden indgår de samme kriterier som i vurderingen i henhold til § 7, stk. 3, 3. pkt., af, hvornår modtagelsen af andre midler, der skal tilbagebetales, anses for at udgøre en væsentlig del af virksomhedens drift, jf. afsnit 3.5 ovenfor.

I modsætning til § 7, stk. 3, 3. pkt., i lov om finansiel virksomhed, er virksomheder i henhold til ordlyden også omfattet af § 334 i lov om finansiel virksomhed, hvis virksomheden vedrørende modtagelsen af indlån eller andre midler, der skal tilbagebetales, blot sker *"erhvervsmæssigt"*. Finanstilsynet fortolker dog *"erhvervsmæssigt"* i sammenhæng med *"som et væsentligt led i deres drift"*. Finanstilsynet anser således kun virksomheder for omfattet af § 334 i lov om finansiel virksomhed, når modtagelsen fra offentligheden af indlån og andre midler, der skal tilbagebetales er et væsentlig led i virksomhedens drift, jf. således også forarbejderne til § 7, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed.

---ooOoo---

Bilag 1: Finanstilsynets vejledende udtalelse vedrørende modtagelse af andre tilbagebetalingspligtige midler af 30. oktober 2007.

Bilag 2: Erhvervsankenævnets kendelse af 17. september 2008, j.nr. 2007-0011800.

Bilag 3: Erhvervsankenævnets kendelse af 17. september 2008, j.nr. 2007-0012183.